

«Tendències a Nova York»

La plàstica nord-americana a València

A J. A. GLASCO CARRASCOSA
 la Sala Parpalló de València s'ofereix al públic una mostra artística d'indubtable interès: la que duu el títol «Tendències a Nova York», que recull una seleccionadíssima nòmina dels creadors plàstics de major rellevància i implantació en el panorama actual novaiorqués.

Es tracta de l'exposició d'obra gràfica que va ser exhibida al Cercle de Belles Arts de Madrid, a la tardor de l'any passat, i no de la de pintures que es va exposar, simultàniament, al Palau de Velázquez. Aquesta viatjà després a Barcelona, però no ha pogut arribar fins a València. Pacència, una vegada més.

En conjunt, la pluralitat és la nota dominant. Cadascun dels nou artistes representats —falta l'obra de *Kenny Scharf* (1958)—, encarna una tendència diferent, no obstant el corrent neofigurativista subjacent en tots. Amb tot,

l'elenc hauria pogut ser més ampli, ja que hi ha uns altres artistes —*Porter, Murray, Morley*, etcètera—, la inclusió dels quals podia haver enriquit la mostra.

L'herència del pop, de l'hiperrealisme i de l'expressionisme —figuratiu i abstracte—, sense oblidar el minimal, emergeix en aquesta complexa realitat plàstica de la capital artística del món. Malfrat la seua joventut —alguns dels artistes ací representats no tenen els trenta anys—, s'hi fa ben patent la maduresa plàstica, daltabaixos lògics a banda.

Junt a la dilatada trajectòria de *Robert Moskowitz* (1935), plagada de sentit metafòric, és de destacar l'obra de *Julian Schnabel* (1951), potser l'artista més complet d'aquesta exposició. *Keith Haring* (1958) ens fa arribar un món figuratiu personalíssim basat en els *graffiti*. *David Salle* (1952) fa tota una ostentació dibuixística en la sèrie

(De dalt a baix) Obres de Julian Schnabel, Eric Fischl i Donald Sultan

«El conductor borratxo». *Bill Jensen* (1945) ens hauria decebut amb la seua obra gràfica si no tinguésem cap notícia de la bellesa lumínica dels seus «trentats» pictòrics, i el mateix s'hauria de dir de *Susan Rothenberg* (1945), l'obra de la qual ha servit tant de referència per als qui volen estar a la moda. El figurativisme d'*Eric Fischl* (1948) no és sinó el pretext temàtic per a la demostració de la qualitat de la seua pintura. *Donald Sultan* (1951) podia haver deixat millor record en els espectadors valencians si hi hagués enviat els seus olis, ja que en l'obra gràfica queda excessivament fred. Per últim, els aiguaforts i aiguatintes de l'escultor *Bryan Hunt* (1947) constitueixen —al meu parer— l'aspecte menys significatiu del conjunt.

La mostra, doncs, és heterogènia, plural, complexa, difícil d'avaluar globalment, i parcialment indicadora del treball plàstic a la Nova York d'avui. De tota manera, convé visitar-la, no sols perquè vinga d'Amèrica o perquè estiga en la cresta de l'ona. Sinó perquè, sens dubte, ajudarà a l'educació de l'ull, eixamplarà el nostre horitzó cultural, i —potser— alliberarà alguns de qualsevol fal·laç complex.

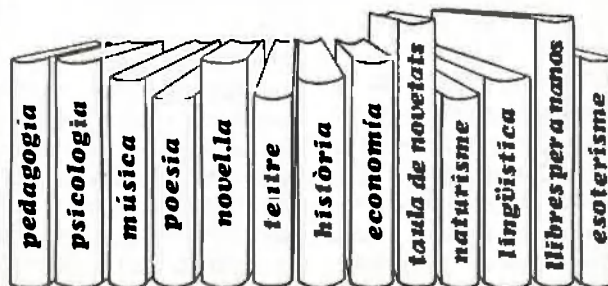
Fruit de l'experiència artesanal

ESPECIALITAT EN spaghetti, macarrons, fideos, galets; meravella, pistons, conquilles, tallarins.

LA PASTA DE CASA

Fàbrica a Calaf
Tel. 869 85 10

lletres

plaça del Prado, 31 Gandia . Tel. 286 69 40